

Arrest

**nr. 121 844 van 30 maart 2014
in de zaken RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 en 29 maart 2014 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 25 maart 2014, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 28 maart 2014 en 29 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. KLAPWIJK en van advocaat en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing tot terugnrijving die op 25 maart 2014 aan verzoekende partijen werd betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

TERUGDRIJVING

Op 25 maart 2014 om 15.15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,

werd door ondergetekende, X

de heer :

naam X voornaam X

geboren op **17.07.1976** te **La Marsa** geslacht (m/v) **Mannelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Tunesië**

+ kind: X – geboren in **Sidi Bou Said** op **27.03.2010** – nationaliteit: **Tunesië**

houder van het document **nationaal paspoort van Tunesië** nummer X
afgegeven te **Carthago** op : **09.12.2010**

houder van het visum nr. X van het type **C** afgegeven door **Franse vertegenwoordiging in Tunis**
geldig van **23/10/2013** tot **22.10.2014**
voor een duur van **90** dagen, met het oog op : **Court séjour circulation**

afkomstig uit **Tunis** met de vlucht X op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden :

(...)

☐
(F)

Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art.5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing: **Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum geldig van 23.10.2013 tot 22.10.2014 met verschillende binnenkomsten voor een verblijf van 90 dagen. Afgaande op de Schengensempels (IN: 14.12.2013 – 15.11.2013) / UIT: 26.11.2013 - 13.03.2014) blijkt dat betrokkene in zijn huidig geldende periode van 180 dagen reeds 102 dagen op het Schengengebied heeft doorgebracht. Betrokkene voldoet zodoende niet aan de periode van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan de voorwaarde van zijn visum.**

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De zaken gekend bij de Raad onder rolnummers X en X worden wegens verknochtheid samengevoegd. Beide zaken hebben als voorwerp dezelfde voormelde bestreden beslissing.

2.2. De verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid omwille van de onbekwaamheid van de minderjarige, in casu tweede verzoeker.

2.3. In de zaak gekend onder rolnummer X doet tweede verzoekende partij, mevrouw R.C., ter terechtzitting afstand van de vordering in de mate dat zij deze instelt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughervingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partijen zijn van hun vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Ze maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In het middelonderdeel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partijen voeren aan *“dat er in casu sprake is van het bestaan van een familieleven op het Belgische grondgebied in hoofde van twee verzoekers en hun echtgenoot/moeder”*.

Verzoekers betogen verder in functie van het belang van het kind en beroepen zich in deze op de schending van de artikelen 9 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (IVRK) en de artikel 7 en 24 van de het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

4.3.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.3.2.3. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft refereren verzoekers *in casu* naar het feit dat zij samenleven met mevrouw R.C., die de studerende echtgenote is van eerste verzoeker en de moeder van tweede verzoeker. Mevrouw R.C. verblijft sinds september 2013 op grond van een studentenvisum in België om er een opleiding Master of Business Administration (MBA) opleiding te voltooien aan de ULB, Sovay Business School.

4.3.2.3.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu verwijst de eerste verzoekende partij naar het huwelijk met mevrouw R.C. en de tweede verzoekende partij, die geboren is op 27 maart 2010, naar het feit dat mevrouw R.C. haar moeder is.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

4.3.2.3.2. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen nooit toegelaten of gemachtigd werden tot een verblijf van meer dan drie maanden. De eerste verzoekende partij verwees, naar aanleiding van de interceptie op de luchthaven van Zaventem, naar het feit dat hij samen met zijn zoon zijn vrouw komt bezoeken die studeert aan de ULB te Brussel.

De verzoekende partijen verwijzen in wezen naar de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van mevrouw R.C., die de echtgenote respectievelijk de moeder is van de van de verzoekende partijen. Mevrouw R.C. verblijft echter op Belgisch grondgebied in het kader van haar studie en middels een studentervisum. Uit het administratief dossier blijkt dat haar "*Titre de séjour*" werd afgeleverd op 19 november 2013 en geldig is tot 31 oktober 2014.

De vaststelling dat mevrouw R.C. na de geboorte van het kind van haar en eerste verzoekende partij het initiatief nam om haar land van herkomst te verlaten om in België te studeren duidt er op dat in hoofde van eerste verzoekende partij, die te dezen ook tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, geen bezwaren waren om het familie- en gezinsleven niet altijd in de onmiddellijke (fysieke) omgeving van mevrouw R.C. door te brengen. Gelet op het visum waarover de verzoekende partijen beschikken blijkt dat zij geen machtiging of toelating tot verblijf hadden in functie van de mevrouw R.C. Het blijkt ook niet dat mevrouw R.C. of de verzoekende partijen andere pogingen hebben aangewend om een langere verblijfsduur in België te verkrijgen dan het visum type C dat de verzoekende partijen hadden.

Daargelaten de vaststelling dat aangenomen kan worden, zoals ook blijkt uit de gezegden van de verzoekende en verwerende partijen ter terechtzitting, dat er zich in hoofde van de verzoekende partijen te goeder trouw een misrekening heeft voorgedaan omtrent de interpretatie van het verblijf van 90 dagen zoals vermeld op het visum, blijkt ook uit het visum van de verzoekende partijen dat het slechts de mogelijkheid tot aanwezigheid op het Belgische grondgebied inhoudt die niet overeen stemt (en korter is) dan de verblijfsduur waarvan mevrouw R.C. actueel kan genieten.

Uit de visastempels op het paspoort van de tweede verzoekende partij (zie administratief dossier) blijkt dat hij op dezelfde tijdsperiodes als de eerste verzoekende partij reisde. De eerste en tweede verzoekende partij hebben aldus in 2013 en 2014 reeds vrijwillig periodes van tijdelijke apart verblijf gekend binnen hun familie- en gezinsleven ingevolge de studies van mevrouw R.C die werden aangevat in september 2013.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het gezinsleven niet in Tunesië kan verder gezet worden en dat de tijdelijke verwijdering van verzoekende partijen met mevrouw R.C. een schending zou vormen van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.4. Er wordt geen verdedigbare grief aangevoerd en de overige middelen dienen niet te worden onderzocht aangezien, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.5.2.1. Verzoekende partijen voeren aan dat er sprake is van een bestaan van een familieleven op Belgisch grondgebied met mevrouw R.C., die de echtgenote respectievelijk moeder is van de verzoekers. In hoofde van tweede verzoekende partij wordt gewezen op het feit dat een kindje van vier jaar jong in de dichte nabijheid van zijn moeder moet zijn en blijven, temeer nu dit reeds vanaf zijn geboorte het geval is geweest en de uitvoering van de bestreden beslissing hierin een abrupte onderbreking zal teweeg brengen met mogelijks schadelijke gevolgen op de geestestoestand van tweede verzoeker.

4.5.2.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat voornamelijk door tweede verzoeker wordt ingeroepen is te wijten aan het gedrag van de eerste verzoekende partij.

Daargelaten dat aangenomen kan worden, zoals ook blijkt uit de gezegden van de verzoekende en verwerende partijen ter terechtzitting, dat er zich in hoofde van de eerste verzoekende partij te goeder trouw een misrekening heeft voorgedaan omtrent de interpretatie van het verblijf van 90 dagen zoals vermeld op het visum, dient te worden vastgesteld dat een foutieve interpretatie van het toegekende visum, zelfs te goeder trouw, niet kan leiden tot de uitholling van de vigerende wetgeving dienaangaande.

Hoger werd ook reeds vastgesteld, op basis van de visastempels in het paspoort van tweede verzoekende partij, dat er zich voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, zich reeds periodes

hebben voorgedaan waarbij de tweede verzoekende partij fysiek gescheiden was van zijn moeder ingevolge haar keuze om op Belgisch grondgebied te studeren.

Verzoeken partijen maken niet concreet aannemelijk dat zij geen nieuwe visumaanvraag kunnen doen teneinde mevrouw R.C. te bezoeken, noch dat mevrouw R.C. niet naar Tunesië kan reizen teneinde het familie- en gezinsleven te beleven. Het is niet concreet aangetoond dat relatief korte periodes van fysieke scheiding tussen tweede verzoekende partij en zijn moeder een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou vormen.

4.6. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en derde cumulatieve voorwaarde om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend bij de Raad onder rolnummer X en X worden wegens verknochtheid samengevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

W. MULS